

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobců: a) **G. B.**
b) nezletilý **H. B.**
c) nezletilý **H. B.**
d) nezletilá **Z. B.**
všichni zastoupeni JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2018, č. j. OAM-1083-ZA-ZA11-ZA05-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou jménem svým i jménem svých nezletilých dětí namítala žalobkyně nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o její žádosti o mezinárodní ochranu tak, že se tato ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §

14b zákona č. 325/19 99 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

I. Obsah žalobních bodů

2. V úvodu žaloby žalobkyně vyslovila přesvědčení, že žalovaný ve správním řízení porušil ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a rovněž i čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvu o právech dítěte.
3. Žalobkyně uvedla, že má 3 nezletilé děti a společně se obávají návratu do Ázerbajdžánu kvůli politické aktivitě jejího manžela. Žalobkyně měla důvodnou obavu z návratu do své vlasti, jelikož její manžel byl několikrát zatčen, byl politicky aktivní v různých stranách a organizacích. Ona sama pociťuje následky tohoto pronásledování na své osobě – například s ní byl nedůvodně ukončen pracovní poměr. Pronásledování manžela mělo na žalobkyni psychický dopad, neboť jim domů často telefonovaly různé osoby a vyhrožovaly jim. Problémy se státními orgány měl i její otec. Tato skutečnost měla vliv i na její nezletilé děti, syn má kvůli incidentům v zemi původu psychické problémy a musí se léčit.
4. Dále žalobkyně uvedla, že žalovaný si nezjistil informace o zdravotním systému v Ázerbajdžánu a přístupu k lékařské péči. Namítala, že žalovaný neprovedl řádné zjištění, zda se budou moci děti žalobkyně v zemi původu řádně léčit se svými psychickými problémy.
5. Dále měla žalobkyně za to, že neudělení doplňkové ochrany by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s Úmluvou o právech dítěte, jelikož není v nejlepším zájmu jejich nezletilých dětí navrátit se do Ázerbajdžánu, kde nemají žádné zázemí. Neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni a jejím dětem by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, neboť by jim hrozilo nebezpečí vážné újmy.

Doplnění žaloby

6. Žalobkyně uvedla, že v zemi původu byla propuštěna z práce v souvislosti s politickými aktivitami jejího manžela. Žalovaný tvrzení žalobkyně odmítl s tím, že se jedná o spekulaci. Žalovaný snad očekával, že zaměstnavatel vydá žalobkyni písemnou výpověď s uvedením politického motivu rozvázání pracovního poměru. Žalobkyně konstatovala, že právě v roce 2015 se zájem ázerbájdžánských úřadů o žalobce počal opět zintenzivňovat. Časová souvislost je tedy zajisté dána. Žalobkyně předkládala žalovanému úřadu fotografické materiály, na nichž je zachycena při účasti na demonstraci, jsou tedy dány i důvody pro to, aby žalobkyně byla ázerbájdžánskému režimu nepohodlná. Jak vyplývá z výroční zprávy Amnesty International 2017/2018 - rodinní příslušníci politicky aktivních osob jsou ze strany státní moci „šikanováni.“ Na základě časové souvislosti se zvýšením tlaku na manžela žalobkyně a v souvislosti s její účastí na shromáždění proti častým úmrtím vojáků, jež nejsou řádně objasněna, lze za spekulaci označit spíše tvrzení žalovaného než žalobkyně. Žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou rozsudku č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, z něhož dovodila, že pokud nelze určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu doložit, ale ani vyvrátit listinnými či jinými důkazy a žadatel splní podmínky uvedené v čl. 4 odst. 5 směrnice Rady

2004/83/ES, správní orgán je povinen z takového tvrzení vycházet. Žalovaný tedy postupoval v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť náležitě nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Namísto toho, aby žalovaný řádně přezkoumal tvrzení žalobkyně, zcela nepřezkoumatelně vyslovil, že se jedná o spekulaci. Odkázala přitom na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 4 Az 68/2017 - 58 ze dne 11. 9. 2018.

7. Žalobkyně byla názoru, že ázerbájdžánské úřady jsou obeznámeny s tou skutečností, že v ČR žádali o udělení mezinárodní ochrany. Obávají se proto perzekuce z tohoto důvodu. Jak uvádí zpráva MZV ČR, ázerbájdžánské orgány vnímají podání žádosti o azyl v cizině za akt nepřátelství proti státu. To, že MZV nemá informace o konkrétních případech pronásledování navrátilivších osob je vcelku logické, neboť Ázerbájdžán takového jednání zřejmě zastupitelským úřadům neoznamuje. MZV se tedy k této otázce nemůže kvalifikovaně vyjádřit bez toho, aby uvedlo, z jakého zdroje čerpá a jaké byly použity metody při zjišťování uvedené skutečnosti. Žalobkyně poukázala na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 45/2008-67.
8. Dále žalobkyně uvedla, že pokud jde o pojem pronásledování, jedná se o relativně neurčitý právní pojem, jehož definicí se zabývá jak Příručka UNHCR, tak unijní právo a judikatura. Ze systematiky Úmluvy o právním postavení uprchlíků lze usoudit, že pronásledováním je vždy zásah do práva na život a svobodu jednotlivce. Nad to je třeba v konkrétním případě hodnotit zásah do jiných práv žadatele. Pokud by žalobkyně a její rodina byly vráceny do země původu, pak je pravděpodobné, že by mohly být trestně stíhány jako osoby, které znají a se kterými i třeba spolupracoval manžel žalobkyně při akcích politické strany, jejíž je členem. V případě nezletilých žalobců by jim bylo znemožněno studovat na kvalitnějších školách či studijních oborech.
9. Z aktuálních zpráv o zemi původu žalobkyně dle jejího názoru vyplývá, že v současné době se zvyšuje zájem ázerbájdžánských úřadů o představitele Hnutí muslimské jednoty. K takovému pronásledování jsou využívány vykonstruované politické procesy, například na základě smyšleného obvinění z drogové kriminality, jak plyne z předkládané zprávy Rádia Svobodná Evropa. Jak plyne z další předkládané zprávy, dochází k případům, kdy je osoba zadržená při návratu na území Ázerbájdžánu. Argument žalovaného, že žalobcům bylo umožněno vycestovat, je v tomto případě irrelevantní. Z informace Human Rights Watch ze 17. ledna 2017 plyne, že Ázerbájdžán běžně proti osobám, jimž je přičítána protivládní aktivita, užívá vykonstruované zpolitizované trestní procesy a obžalování jsou k doznání donucování mučením.
10. Žalobkyně uvedla, že politické aktivity jejího manžela jsou úzce spojeny s jeho náboženstvím. Žalovaný nesprávně posoudil výpověď žalobců a došel k nepřezkoumatelnému závěru, že žalobci neuplatňují náboženské důvody jejich pronásledování v zemi původu. Přitom z celé výpovědi manžela žalobkyně a žalobkyně samotné je patrné, že jeho účast v politické straně i jiné politické aktivity souvisely právě s jejich vírou. Žalobci citovali z rozsudku Nejvyššího správního soudu vztahujícího se k zásadě materiální pravdy podle správního řádu z r. 1928, jímž byl nynější správní řád (také) inspirován. V rozsudku Boh. A z 11. 5.1927, uveřejněném pod číslem: 6541/1927, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„spojuje-li norma s určitou skutkovou podstatou určité právní účinky, musí tato skutková podstata býti zjištěna, aby úřad svým výrokem mohl autoritativně vysloviti, že právní účinky normou zamýšlené nastaly nebo nastati mají. Pokud tedy není normy procesní, která by zásadu materiální pravdy modifikovala, jest věcí úřadu, chce-li vydati rozkaz nebo zákaz do individuální právní sféry zasahující, aby z úřední*

povinnosti zjistil, zdali jsou objektivně dány ony skutkové předpoklady, jež vydání úředního rozkazu nebo zákazu podmiňují. Souběžně se zásadou oficiosnosti ovládáno jest řízení správní ovšem i zásadou slyšení stran, podle které straně procesní musí býti poskytnuta příležitost, aby při zjišťování skutkové podstaty mohla spolupůsobiti a uplatniti skutečnosti a průvody pro ni svědčící... Leč tato povinná procesní součinnost stran neodstraňuje zásadu materiální pravdy a z ní plynoucí oficiosnost řízení správního, zejména nezabývá úřad povinností, aby oficiosně zjistil potřebný skutkový základ svého úředního aktu. Z povinné procesní součinnosti stran ovšem vyplývá, že nelze úřadu správnímu vytýkati jako vadu řízení, nehleděl-li ke skutečnostem jemu neznámým, jež podle povahy věci jen strana sama mohla uvést, nebo k průvodům, kteréž jen ona sama mohla nabídnouti nebo produkovati. Označila-li však strana s dostatečnou určitostí prostředky průvodní, jež úřad bez další součinnosti strany v rámci své úřední působnosti může opatřiti, brání oficiosní povaha správního řízení úřadu, aby svoji povinnost, zjistiti potřebný podklad pro svůj výrok, přesunoval na stranu procesní, zejména když na jedné straně opatření prostředku průvodního úřadem samým nestaví se v cestu mimořádné překážky, jichž překonání vyžadovalo by úkonů s požadavkem procesní ekonomie nesrovnatelných, kdežto na druhé straně opatření průvodního prostředku stranou samou je pro ni břemenem neúměrným, nutíc ji používatí pomoci odborné, jež alespoň všeobecně v řízení správním stranám právě proto předepsána není, že náležitá součinnost úřadu činí ji postradatelnou“.

11. Žalovaný dle žalobkyně záměrně ignoroval tvrzení žalobců o jejich pronásledování a uváděnou souvislost s jejich náboženstvím. „Podle § 50 odst. 2 správního řádu platí, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán a v § 6 odst. 2 je výslovně stanoveno, že od dotčené osoby, tedy zejména od účastníka řízení, může podklady vyžadovat jen tehdy, pokud tak stanoví právní předpis, současně však jsou účastníci řízení povinni poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, kterou může správní orgán vynucovat např. zajišťovacími prostředky (zejm. předvolání, předvedení, pořádková pokuta). Správní orgán má volit vždy takové procesní prostředky, které budou co nejefektivnější, ale současně nevyvolají vznik zbytečných nákladů na straně dotčených osob a ani je nepřiměřeně nezatíží. To souvisí i s tím, že podle § 79 odst. 3 obecně platí, že správní orgány na straně jedné a účastníci řízení na straně druhé si zásadně hradí své náklady sami.“ (Vedral, Správní řád s komentářem, Praha 2012).
12. Žalobkyně zdůraznila, že ze závěrů judikaturních i doktrinálních jasně plyne, že je to právě správní orgán, který musí zajistit dostatečné množství důkazů v odpovídající kvalitě, aby mohl o věci samé rozhodnout. Navrhuje-li účastník správního řízení nadto navíc důkazy na podporu svých tvrzení, dostal tak zcela své povinnosti součinnosti se správním orgánem. O to je pak závažnější ignorování faktů žalobkyní uváděných.
13. Žalobkyně dále uvedla, že vycestování nezletilých žalobců není v jejich nejlepším zájmu. Podle ust. čl. 3 Úmluvy o právech dítěte zájem dítěte musí být předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Podle čl. 22 citované úmluvy státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, činí opatření potřebná k zabezpečení toho, aby dítě žádající o přiznání postavení uprchlíka nebo které je v souladu s platným mezinárodním nebo vnitrostátním právem a postupem považováno za uprchlíka, ať už je v doprovodu svých rodičů, jiných osob, anebo bez doprovodu, obdrželo potřebnou ochranu a humanitární pomoc při využívání práv stanovených touto úmluvou a jinými dokumenty v oblasti mezinárodního humanitárního práva a lidských

práv, jichž jsou uvedené státy smluvními stranami. Podle čl. 29 Úmluvy státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, se shodují, že výchova dítěte má směřovat k: rozvoji osobnosti dítěte, jeho nadání a rozumových i fyzických schopností v co nejširším objemu; výchově zaměřené na posilování úcty k lidským právům a základním svobodám, a také k zásadám zakotveným v Chartě Spojených národů; výchově zaměřené na posilování úcty k rodičům dítěte, ke své vlastní kultuře, jazyku a hodnotám, k národním hodnotám země trvalého pobytu, jakož i země jeho původu, a k jiným civilizacím; přípravě dítěte na zodpovědný život ve svobodné společnosti v duchu porozumění, míru, snášenlivosti, rovnosti pohlaví a přátelství mezi všemi národy, etnickými, národnostními a náboženskými skupinami a osobami domorodého původu; výchově zaměřené na posilování úcty k přírodnímu prostředí.

14. Žalovaný se dle žalobkyně dostatečně nevypořádal s tou skutečností, že jak nezletilý žalobce, tak jeho matka trpí psychickými obtížemi, které jsou způsobeny zejména obavami z dalšího pronásledování v zemi původu. Žalobci navrhuji, aby jejich psychický stav a dopad vycestování na něj byly předmětem znaleckého zkoumání. Sami nedisponují takovými finančními prostředky, aby mohli znalecké posudky zajistit. Žalovaný nezjistil náležitě skutkový stav bez důvodných pochybností, když věc uzavřel konstatováním, že žalobci se mohou léčit další medikací v zemi původu. Jak vyplývá z citované zprávy Spolkového úřadu pro uprchlíky a migraci (DEU), psychicky nemocné děti plní svou školní docházku ve zvláštních školách. Žalobci se obávají, že jim v zemi původu bude znemožněno účastnit se vzdělávání v hlavním vzdělávacím proudu a značně se tím sníží jejich možnosti budoucího rozvoje. Žalobci citují pak ze skutkových zjištění Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky ze dne 27. 11. 2011, č. j. 5474540-425: „*Ázerbájdžánské zdravotnictví je v relativně špatném stavu. Neexistuje funkční systém státního zdravotního pojištění. Bezplatná zdravotní péče je zajištěna toliko na papíře. Cenově výhodnější náhradní medicína je dovážena z Ruska, Turecka nebo Pákistánu, avšak je snižené kvality.*” Podle závěrů cizozemského správního úřadu hrozí žadatelům s psychickými onemocněními, jež jsou odkázáni na medikaci, závažné a trvalé zhoršení zdravotního stavu nebo dokonce ohrožení jejich života.
15. Žalobci dále uvedli, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s tím, že by bylo vhodné jim udělit mezinárodní ochranu formou humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Napadené správní rozhodnutí je proto v tomto ohledu nepřezkoumatelné.

II. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, informace o zemi původu, které považoval za aktuální, zcela dostatečné a objektivní a na vydané rozhodnutí. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, podrobným způsobem se zabýval všemi okolnostmi, jež žalobkyně v průběhu správního řízení sdělila a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Pokud se jedná o problémy manžela žalobkyně v zemi původu, tyto jsou posuzovány v samostatném správním řízení. Z nemocnice byla žalobkyně propuštěna z důvodu nadbytku zaměstnanců - skutečnost, že se tak stalo v souvislosti s politickou angažovaností manžela a otce, jsou pouze její nedoložené domněnky a spekulace. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval také možností léčby nezletilého syna. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že mu byly na psychické obtíže podávány příslušné léky, tedy v případě návratu do země původu může v této léčbě opět

pokračovat. K námitkám, že nezletilé děti nemají v Ázerbájdžánu žádné zázemí, žalovaný uvedl, že před vycestováním ze země původu měla žalobkyně úplné socio-ekonomické zajištění. Dle názoru žalovaného žalobci nebyli v průběhu správního řízení zkráceni na svých právech, přičemž v tomto směru žalovaný odkázal na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí.

17. Dále žalovaný dále uvedl, že tvrzení, že žalobkyně měla být na demonstraci vyfotografována, nemůže být dáváno k tíži žalovanému, účast na demonstraci byla její svobodná volba a toto nemá vliv na vydané rozhodnutí. Dále uvedl, že žádné orgány V ČR neposkytují žádným ázerbájdžánským úřadům informace o tom, kdo v ČR žádá o udělení mezinárodní ochrany, jsou i v tomto směru obavy žalobkyně neopodstatněné. Neexistuje jediný případ bývalého žadatele o udělení mezinárodní ochrany na území ČR pocházejícího z Ázerbájdžánu, který by měl v této souvislosti v zemi původu nějaké potíže s místními orgány. Je třeba také konstatovat, že výpovědi manžela žalobkyně působí nevěrohodně, proto zmiňované obavy žalobkyně ve vztahu k manželovi jsou bezpředmětné. Skutečnost, že by nezletilým žalobcům mohlo být znemožněno studovat na kvalitnějších školách či studijních oborech, jsou pouze nedoložené spekulace a domněnky. V doplnění žaloby je také uvedeno, že se v současné době zvyšuje zájem úřadů o představitele Hnutí muslimské jednoty, avšak žalobkyně nebyla představitelkou tohoto hnutí. Pokud se jedná o členství manžela žalobkyně v této straně, tak ten ve druhém pohovoru sdělil, že jejím členem nebyl, pouze byl s touto stranou nepřímě spojen – skrze Mládežnickou unii se měl podílet na jejím financování. Pokud by úřady v zemi původu měly o žalobkyni či jejího manžela nějaký zájem, nedovolily by mu ze země vycestovat, což se však nestalo. Z obsahu spisových materiálů také nevyplývá, že by politické aktivity manžela žalobkyně byly úzce spojeny s jeho náboženstvím, jak je uvedeno v další části žaloby. Toto je ve věci účelově podsouváno až v jejím doplnění. K námitce, že vycestování dětí není v jejich nejlepším zájmu, žalovaný uvedl, že naopak v jejich zájmu je, když budou žít společně s rodiči jako rodina a vrátí se zpět do svého kulturně-jazykového prostředí.
18. Žalovaný, jak dále uvedl, se v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval možností léčby nezletilého syna. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že mu byly na psychické obtíže podávány příslušné léky, tedy v případě návratu do země původu může v této léčbě opět pokračovat, přičemž různými psychickými obtížemi netrpí v zemi původu pouze žalobci.
19. Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkou, že by se dostatečným způsobem nevypořádal s tím, že by bylo vhodné žalobcům udělit mezinárodní ochranu formou humanitárního azylu. Touto záležitostí se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí podrobným způsobem. Dle názoru žalovaného žalobci nebyli v průběhu správního řízení zkráceni na svých právech.

III. Vyjádření žalobkyně

20. Žalobkyně dále konstatovala, že doplňuje uplatněnou žalobní argumentaci o rozvinutí vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a uvedla, že žalovaný dle jejího názoru nepostupoval dle § 3 správního řádu a plně se nevypořádal s jejím vyjádřením a předloženými důkazy ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu. Z provedeného dokazování dle jejího názoru vyplynulo, že jsou žalobkyní prezentované obavy z vycestování do domovského státu úzce spjaty s politickými aktivitami jejího manžela, který taktéž

požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně měla za to, že mělo být řízení o její žádosti přerušeno dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to z důvodu předběžné otázky v podobě řízení jejího manžela, od níž se odvíjí možná aplikace § 14 zákona o azylu, ale i posouzení argumentace poskytnuté žalobkyní. Ačkoliv to z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, tak žádost jejího manžela byla taktéž zamítnuta téhož dne jako žádost žalobkyně, takže z logiky věci nemůže odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazovat na způsob, jakým byla vypořádána žádost jejího manžela. Za takové situace nelze odmítnout žalobkyni prezentovanou argumentaci odkazující na politické problémy, aniž by se samotné meritorní rozhodnutí ve věci žalobkyně nevyjádřilo k deklarovaným politickým problémům manžela, potažmo neodkázalo na zamítavé rozhodnutí ve věci manžela, které by ovšem nabylo právní moci dříve, než rozhodnutí ve věci žalobkyně. Napadené rozhodnutí proto považuje za nepřezkoumatelné, neboť se věcně nezaobíralo prezentovanými politickými problémy manžela žalobkyně a omezuje se toliko na hodnocení potíží, kterým žalobkyni čelila v domovském státě, které zároveň označuje za nedostatečně intenzivní a azylově relevantní.

IV. Projednání věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
22. Při nařízeném jednání zástupce žalobkyně odkázal na politické důvody manžela žalobkyně. Upozornil na nesprávný postup žalovaného, který na straně 6 napadeného rozhodnutí odkázal na rozhodnutí o neudělení azylu manželovi žalobkyně. Tento postup považuje za nesprávný, neboť v době, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno, ještě rozhodnutí ve věci žádosti manžela žalobkyně neexistovalo. Dle názoru zástupce mělo být o azylu žalobkyně rozhodnuto alespoň o 1 den později. Pověřená pracovnice žalovaného k věci uvedla, že námitky zástupce žalobkyně o rozhodování žalovaného nevyplývají ani ze správního řádu ani ze zákona o azylu. Žalobkyně k věci uvedla, že má zdravotní problémy (záchvaty paniky). Musela proto s manželem za peníze sehnat falešné vízum a vycestovat z důvodu strachu o vlastní život. Dále uvedla, že matka manžela vážně onemocněla v roce 2017 a oni ji ani nemohli navštívit. Zástupce žalobkyně pak v závěrečném návrhu odkázal na § 3 zákona o azylu a vyslovil přesvědčení, že žalovaný měl nejprve vyřešit předběžnou otázku a poté teprve rozhodnout o azylu žalobkyně. Dále se měl žalovaný dle § 68 odst. 3 správního řádu vypořádat se všemi podklady a poté s nimi žalobkyni seznámit. Poukázal přitom na stranu 6 napadeného rozhodnutí. Pověřená pracovnice žalovaného v závěrečném návrhu konstatovala, že žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu a upozornila, že zástupce žalobkyně v průběhu soudního řízení nepřipustně rozšiřoval žalobní důvody.
23. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobkyně podala dne 22. 12. 2016 jménem svým a jménem svých nezletilých dětí žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Následně dne 28. 12. 2016 poskytla údaje k podané žádosti a sdělila, že ona její děti jsou občany Ázerbájdžánu, hlásí se k ázerbájdžánské národnosti a šiitské islámské víře. Nemá žádné politické přesvědčení, ale její otec se velmi zajímá o politiku a její manžel také. Ona sama se účastnila pouze různých shromáždění, ale nebyla členkou

žádné politické organizace. Její manžel je členem organizace KXCP a také strany, která není v jejich vlasti oficiální a kvůli tomu mu hrozí trest 12 let odnětí svobody. Ostatní členové byli potrestáni tresty 19 a 18 let odnětí svobody. Dále uvedla, že je vdaná, má 3 děti, které všechny žádají společně s ní o udělení mezinárodní ochrany. Dále uvedla, že Asad Bajcár opustili dne 28. 10. 2015. Cestovali autem do Gruzie. Dále pokračovali letecky do Istanbulu a dále do Prahy, kam dorazili 30. 10. 2015. V Německu měli kamaráda, který pro ně poslal auto. Cestovali společně s dalšími třemi rodinami se stejným vízem. Z Německa poté přijeli do České republiky v rámci dublinského nařízení dne 22. 12. 2016. K svému zdravotnímu stavu uvedla, že má bolesti hlavy. V Německu užívala léky Mirtazapin, již jej ale nemá. Uvedla rovněž, že její syn má potíže, pomočuje se, jinak jsou děti zdravé, pouze dcera začala kulhat. Ke své žádosti uvedla, že o udělení mezinárodní ochrany žádá z politických důvodů. I přesto, že její manžel má vysokoškolské vzdělání, nebylo mu umožněno pracovat v oboru, který vystudoval. I když je Ázerbájdžán bohatá země, vše mají v rukou vůdové. Je to diktatura. Aby mohl její manžel specializaci uplatnit svoji vystudovanou specializaci a mít odpovídající příjmy, musel by dát úplatek až 10 000 EUR, což nebylo možné, proto si zajistil živobytí alespoň prací na stavbách a začal se angažovat v politice. Stal se členem strany KXCP a vstoupil do organizace Müselman Birligi. Je to organizace, která je proti státnímu systému a není státem povolena. Ke své profesi uvedla, že je zdravotní sestra a kvůli aktivitám manžela ji vyhodili z práce.

24. Dále krajský soud v průběhu správního řízení zjistil, že pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden dne 28. 12. 2016 za přítomnosti tlumočnice tureckého jazyka. V jeho průběhu žalobkyně mimo jiné uvedla, že ukončila kurs zdravotní sestry, v roce 2007 nastoupila na univerzitu, ale z finančních důvodů nemohla pokračovat. V roce 2008 se vdala a od roku 2013 do roku 2015 pracovala jako sestra v nemocnici v Baku. V srpnu 2015 byla z práce propuštěna kvůli politickým aktivitám manžela a otce. Na poslední adrese žila v domě, který byl pronajatý jejím otcem. Žila tam s rodinou, rodiči a mladším bratrem. Na této adrese její rodiče a mladší bratr stále žijí. V Evropě žádné příbuzné nemá. Její manžel se v politice začal angažovat ještě předtím, než se poznali. Bylo to v roce 2002 nebo 2003, po absolvování vojenské služby. Impulsem k tomu byla skutečnost, že po smrti prezidenta se stal podvodně prezidentem jeho syn. Manžel se účastnil bezpočtu mítinků a různých shromáždění, které byly namířené proti režimu. Několikrát byl zatčen, několikrát byl zadržen, byl bit a mučen. Protestoval proti zřízení, které neumožňuje pracovat, proti korupci, proti vraždění lidí. Dále uvedla, že v roce 2012 a 2013 se konaly 2 velké protestní akce. Proti protestujícím bylo násilně zakročeno. Všichni, kteří jsou proti tomuto systému, jsou zaevidováni, zavražďováni a likvidováni. Uvedla, že manžel je členem organizace Müselman Birligi dlouho. Tato organizace není povolena, je to pouze protestní organizace. Její členové byli mučeni jenom proto, aby podepsali určitá prohlášení. Členem strany KXCP je manžel žalobkyně od roku 2015, ale předtím, než se stal registrovaným členem, účastnil se akcí a mítinků organizovaných touto stranou. Otec žalobkyně je od roku 2003 členem strany Musavat. Kvůli politickým aktivitám měl problém sehnat zaměstnání. Manžel byl několikrát zadržen, mučen a bit, na jeho levé noze mu zůstaly jizvy po tomto mučení. Připomenula rovněž, že v roce 2009, když byla těhotná se svým prvním synem, je v noci přepadlo 10 až 12 ozbrojených policistů a od té doby má psychické potíže kvůli prožitému traumatu. Manžel byl uvězněn celkem 5×. V roce 2009 byl odveden na policii a bylo mu vyhrožováno. Na další dobu byl zadržen

v letech 2003, 2008, 2011, 2013 a 2015. V roce 2008 a 2013 byla s manželem na mítinku proti vysoké úmrtnosti při výkonu vojenské služby. V roce 2013 tento protest přerostl ve velkou manifestaci. Uvedla, že přímo jí nikdo nevyhrožoval, výhrůžky směřovaly pouze proti jejímu manželovi a otci. Žalobkyně uvedla, že v případě návratu do vlasti hrozí uvěznění jejího manžela, protože je členem organizace, na kterou byla provedena razie. Všichni členové byli pozatýkáni. Uvedla, že její zdravotní stav se zhoršil. Má bolesti hlavy a potíže se spánkem. Tyto potíže má od roku 2009. Problémy řešila v Ázerbájdžánu užíváním léků, které jí předepsal neurolog, lékařské zprávy k dispozici neměla. Zdravotní potíže jejího syna řešili v Ázerbájdžánu pomocí léků. V Německu mu léky odmítli vydat. K žádosti svých dětí uvedla, že existuje riziko, že děti zůstanou bez rodičů kvůli problémům žalobkyně a jejího manžela. A také má obavu z případného nástupu synů do armády, kdy dochází často k úmrtí branců.

25. Naznačené skutkové okolnosti pak krajský soud hodnotil z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o azylu při současném zvažování, zda správní orgán postupoval při svém rozhodování i v souladu se správním řádem.
26. Žalovaný dospěl v průběhu správního řízení k závěru, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a jejich nezletilých dětí je skutečnost, že byla znásilněna a obává se, že se tato skutečnost bude opakovat nebo zasáhne i její děti. Za důvod svých obav označila žalobkyně politické aktivity svého manžela. Žalovaný při posouzení žádosti žalobkyně vycházel z její výpovědi, doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ázerbájdžánu.
27. Krajský soud konstatuje, že podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
28. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobkyně podrobně zabýval, posuzoval její azylový příběh na základě výpovědi žalobkyně učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další.
29. Ze správních řízení krajský soud rovněž zjistil, že žalovaný vzal v potaz žalobkyní uváděné důvody a následně se s nimi v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal. Lze se tedy přiklonit k závěru, že žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Žalobkyně nebyla členkou žádné politické strany nebo organizace. Uvedla, že v srpnu roku 2015 byla propuštěna z práce, kde pracuje jako zdravotní sestra, z důvodů politických aktivit jejího manžela a otce. Domněnka žalobkyně, že reálným důvodem propuštění byla politická angažovanost manžela, byla žalovaným označena pouze za spekulativní. Žalobkyně

sdělila, že její manžel byl politicky aktivní dlouhodobě, rovněž její otec, ale jeho aktivita měla v posledních letech ustát. Žalovaný považoval za nelogické, aby právě v srpnu 2015 měla být žalobkyně propuštěna z práce, pokud do této chvíle problémy kvůli politické angažovanosti svého manžela a otce neměla. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že souvislost mezi manželovými politickými aktivitami a výpovědi žalobkyně z pracovního poměru lze považovat pouze za spekulativní a že žalobkyně ani její děti nebyly ve vlasti pronásledovány pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu.

30. V řízení dle názoru krajského soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobkyně mohla mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Důvody pro udělení azylu na základě daného ustanovení jsou zákonem taxativně vymezeny.
31. Krajský soud přisvědčil názoru žalovaného, že žalobkyně ani její děti neměly ve vlasti žádné potíže, které by byly relevantní z hlediska § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně nebyla členkou žádné politické strany či organizace. Uvedla, že byla v srpnu roku 2015 propuštěna z práce v nemocnici z důvodu politických aktivit jejího manžela a otce. Následně však sdělila, že byla propuštěna z důvodu nadbytku pracovních sil. Lze souhlasit s názorem žalovaného, že domněnka žalobkyně, dle níž reálným důvodem propuštění byla politická angažovanost jejího manžela, neodpovídá faktickému stavu. Lze se přiklonit k názoru, že případ manžela žalobkyně byl posouzen individuálně v jeho řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ani v jeho případě žalovaný neshledal důvody pro udělení azylu. Obavy žalobkyně z případných následků zadržení jejího manžela, které by dopadly na ni samotnou nebo na její děti, tedy nelze považovat za důvodnou. Rovněž tak nelze považovat za podloženou obavu žalobkyně z případného postihu ze strany státních orgánů Ázerbájdžánu za podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice. Krajský soud odkazuje ve smyslu závěrů žalovaného na zprávu Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 5. 2008 ve věci neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se do Ázerbájdžánu vrací, z níž vyplývá, že ministerstvo nemá žádné informace o represích podnikaných proti navrátilcům. Obava z možného budoucího povolání synů žalobkyně k nástupu vojenské služby rovněž není z hlediska zákona o azylu relevantní, neboť povinnost nastoupit vojenskou službu patří mezi legitimní státoobčanské povinnosti a není bez dalšího pronásledováním.
32. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel krajský soud rovněž ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 24. 11. 2016 č.j. 7 Azs 219/2016 – 27, která uvádí, že „*Pojem pronásledování je vyložen v § 2 odst. 8 zákona o azylu, ve znění účinném v době rozhodování žalovaného, tak, že „[z]a pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychologický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“. Povinností stěžovatelek podle judikatury Nejvyššího správního soudu přitom nebylo pronásledování dokazovat jinými prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí; naopak povinností žalovaného bylo, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, a ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89).*“ Lze se rovněž přiklonit k názoru žalovaného, že

sama skutečnost, že v některé zemi existuje nedemokratický režim, který pošlapává lidská práva, ještě neznamena, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven.

33. Krajský soud tedy uzavírá, že v případě žalobkyně nelze shledat při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů daných ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.
34. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.
35. Podle ust. § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
36. Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. K otázce jeho udělení se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě odkázat na jeho rozhodnutí č. j. 2 Azs 8/2004 ze dne 11. 3. 2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Nejvyšší správní soud v rozhodnutích ze dne 30. 9. 2004, sp. zn. 11 Az 204/2003, ze dne 30. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 20/2003, či ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 5 Azs 3/2003 uvedl, že obtíže žadatele o azyl stran obživy či možnosti seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně v průběhu řízení neuváděla žádné závažné zdravotní problémy, sdělila pouze, že mívá bolesti hlavy a noční můry, které řešila ve své vlasti příslušnými léky. Ve shodě s názorem žalovaného tedy lze konstatovat, že není důvod se domnívat, že by v budoucnu v této léčbě v Ázerbájdžánu nemohla pokračovat. Obdobná situace nastala i u syna žalobkyně, jehož psychické problémy se v jeho vlasti řešily taktéž podáváním léků. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že před vycestováním z vlasti měla žalobkyně a její děti úplné socio-ekonomické zázemí a že tudíž nebyl zjištěn žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení azylu dle ust. § 14 zákona o azylu.

37. Krajský soud dále z průběhu správního řízení zjistil, že správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobkyně důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.
38. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
39. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí (str. 8 - 9) žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně, z překladu a fotokopii obrazového materiálu a také z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobkyni a jejím nezletilým dětem hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobkyní tvrzenými skutečnostmi, přičemž konstatoval, že žalobkyně neuvedla žádnou takovou skutečnost, z které by vyplývalo, že by se v době svého pobytu v Ázerbájdžánu stala terčem cíleného zájmu státních orgánů své vlasti, z čehož by se dala možnost vzniku vážného nebezpečí v případě návratu do vlasti odvozovat. Žalovaný tak dospěl k závěru, že lze opodstatněně předpokládat, že žalobkyni v případě návratu do vlasti by nemohlo ze strany ázerbájdžánských státních orgánů nic konkrétního hrozit. Nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dle informace OAMP je Ázerbájdžán zemí, jejíž právní předpisy neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin. S těmito závěry se krajský soud rovněž ztotožňuje a plně na ně odkazuje. Žalovaný přiléhavě rovněž připomenul, že doplňkovou ochranu lze v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně hrozí. Z žádných důkazů přitom taková skutečnost nevyplývá. Případné vycestování žalobkyně nepředstavuje po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobkyní rozpor s mezinárodními závazky České republiky.
40. Krajský soud se rovněž ztotožnil s názorem žalovaného, že v případě návratu žalobkyně a jejich dětí do vlasti jí nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Na

závěry obsažené na straně 9 a 10 napadeného rozhodnutí krajský soud v plném rozsahu odkazuje a ztotožňuje se s nimi.

41. Lze tak uzavřít, že závěr žalovaného, dle něhož žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu byl zákonný.
42. Z výpovědi žalobkyně a evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně. Žalovaný tedy rozhodl v souladu se zákonem o azylu, když konstatoval, že žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b této právní úpravy.
43. Krajský soud závěrem konstatuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se závaznými právními předpisy i závaznou judikaturou Nejvyššího správního soudu a je přezkoumatelné. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Dále se již nezabýval žalobní námitkou, dle níž mělo být řízení o žádosti žalobkyně přerušeno dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to z důvodu předběžné otázky v podobě řízení jejího manžela, od níž se odvíjí možná aplikace § 14 zákona o azylu, neboť tato námitka byla vznesena po uplynutí lhůty stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. listopadu 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.